

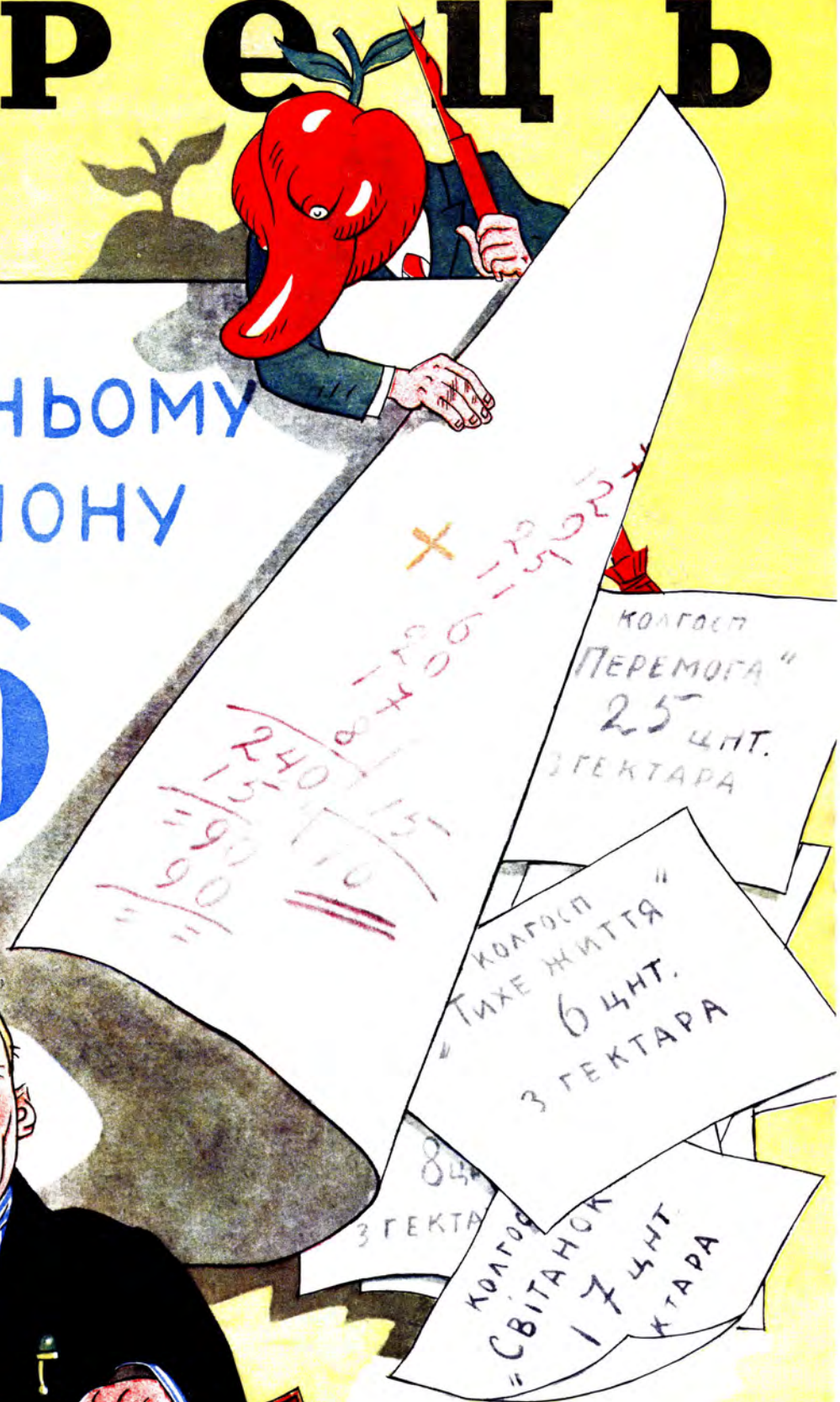
П е р е щ ь

№ 7. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1953 р.
РІК ВИДАННЯ XIII
ЦІНА 1 КРБ.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

В СЕРЕДНЬОМУ
ПО РАЙОНУ

16
ЦНТ

ГАЛУЩИНА АРИФМЕТИКА

Районний Галушка. — І чого до мене чіпляються? Цифра ж справна!

Перець. — Не та у вас арифметика. Треба не складати і ділити, а множити. Множити ряди передових!

Здоровенькі були!

Тисмениця, Станіславської області.
Другому секретареві райкому партії
т. ХОРОШКОВІ О. П.

Олексію Петровичу, здоровенькі були!

З того часу, як тисменицька районна газета «За соціалістичну працю» прийняла на озброєння сміх і почала вмішувати на своїх сторінках куточок сатири й гумору,— проти неї рішуче озброїлись деякі районні керівники. Кожного разу, коли в газеті появлялась карикатура, фейлетон чи навіть замітка з коліючками, оті самі «деякі» крутили носами, сердито сопіли і страшенно чортихалися на адресу газети та її редактора Зинаїди Павлівни Дяченко.

Найдужче сердились на сатиру ви, мій шановний Олексію Петровичу, й голова виконкому райради Філімон Семенович Яценко. Чим це полонити — судити мені зараз важко. Може, довелось вам з ним коли-небудь потрапити під сатиричний обстріл за якісь нелепські діяння, і це залишило тяжку травму. А може взагалі сатира категорично противна натурі вам. Хто його знає.

Але фант залишається фантомом, що найвойовничішими антисатириками в Тисменищі провадили себе ви, Олексію Петровичу, вкупі з Філімоном Семеновичем Яценком. Удвох ви й очолили похід проти сатиричного куточка у районній газеті.

У цьому хвацькому поході були застосовані найрізноманітніші прийоми й методи боротьби. На першому його етапі ви вдалися до психологічного тиску на редактора. У райкомі партії часто можна було почути такі розмови:

— Ой, нахомутась ти з цією сатирою, Дяченко, та це як нахомутась! Дивись мені!

Вашому роздратованому голосу часто вторив не менш роздратований Яценків голос:

— Ой, дивись, бо домісися! Бач, який Остап Вишня знайшовся! Пробували вхоркати редактора всілякими обхідними маневрами, брали на «ура», атакували в лоб, залюкували, але Дяченко не з похололих. Сатиричний куточок продовжував виходити, жалити й колоти тих, кого слід. Ви, в свою чергу, продовжували крутити носами, злились, сопіли, але до пори, до часу терпіли.

В лютого в газеті появилася карикатура «Іван та Федір» й віршована текстовка до неї. На карикатурі був намальований такий собі керівний Федір в момент широкосердого ручкання з Іваном, який

«...прийшов до Федора прохати,
Щоби його рекомендувати
На виборах оце знімою!
І неодмінно, щоб колгоспним головою!»

З усього видно, що Іван — кадровий кочівник, він вже не в одному селі стажки топтав, не з одної печі хліб їв. І випити, видно, не дурак, і халопити не вміє. Він давно належить до тієї живучої, на превеликий жаль, когорти «пересуваних голів», з якими і по цей день носить, як з писаною торбою, не тільки в Тисменицькому районі (знову-таки на превеликий жаль), а й в багатьох інших місцях. Провалиться такий кочівник у Кордишівці,— його перекидають у Петрівці. Прокрадеться, оскандалиться у Петрівцях, — його везуть сватати в Іванківці, і так без кінця, і так до сивого волосся, у ярацюму випадку — до тюрми.

Текстовка під карикатурою закінчувалася (може, й не зовсім милосзвучними, може, й не зовсім вправними, але цілком правильними) рядками:

«Колгоспники, полів трудівники,
До керівництв краєвих обирайте!
Коли ж до вас прийде Іван такий,
Негаймо в шию прогаяйте!»

...Вийшло якось так, що на другий день Філімон Семенович Яценко за дорученням райкому повіз у колгосп імені Іллча сватати на голову правління Івана Шешурака, що перед цим головував у сільській Раді села Пшеничники. Іллчівці знали Шешурака, як облупленого, знали, що він гіркий й «яниця», що, крім могутньої пристрасі до перваку, природа нічим більше не наділила його. Колгоспні збори відмовились обирати Шешурака. Як не старався районний сват, як не розхвалював жениха, а заручини не відбулось.

Відбулось термінове засідання бюро райкому партії, на якому Зинаїді Павлівні Дяченко в терміновому порядку було записано суворо догану з записом в особисту картку й піднято клопотання перед обкомом партії про зняття її з роботи. Вся вина за провал Шешурака з Яценком, за схоплення ним гарбуз упала на редактора.

— Тепер бачиш, до чого ти дійшла з своєю сатирою?! — кричали ви на приголомшену Дяченко.

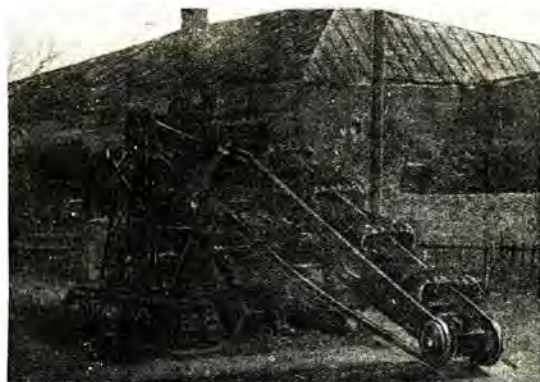
— Бачиш, до чого довела твоя зловредна карикатура?! — підкикував Філімон Семенович Яценко.

А ви, Олексію Петровичу, певно, й не бачите, до чого ви дійшли?
До ганьби дійшли, затискувачем критики стали!
Ось до чого ви дійшли, шановний антисатирику Олексію Петровичу!

Гарячий привіт від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Яке почуття може викликатися оцей знімок у начальниці Київського міжобласного управління механізації будівельних робіт Андрія Михайловича Ботнарьова? Нам здається, що, глянувши на фото, Андрій Михайлович жалібним голо-
сом заспівав на мотив «Хмелю»:

— Де ж ти, канавокопачу, зиму зимував, що ледве жив зостався?

Коли б канавокопач мав язика, він відповів би йому:
— Пропадав я осінь, зимував я зиму у Вінниці серед вулиці, де ви забули мене, акрился іржею, розгубив деталі. Тепер я вже не будівельний механізм, а кандидат у металолом!

Розгнівався, мабуть, т. Ботнарьов і гукне на все підпорядковане йому управління:

— Хто сміє в нас так по-варварськи поводитись з механізмами?

Відповідаємо за канавокопача (він же механізм хоч і складний, але безсловесний):

— Ви, Андрію Михайловичу!

МЕДИЦИНА І ЛЮБОВ

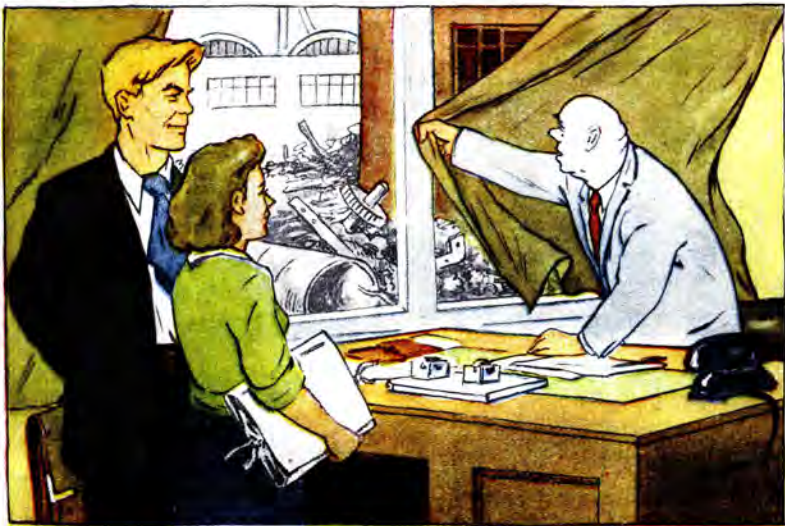
Дивовижний випадок стався у Веселяниці. Головний лікар дільничної лікарні Тетяна Петрівна Руцька вийшла заміж за... свою сестру. Звуть ту сестру Руцький Сергій Філімонович. Працює він фельдшером тубсанаторію. А Тетяна Петрівна зарахувала його ще й на посаду «сестри-хазяйки» підпорядкованої їй лікарні. Тепер «сестра» приносить своїй дружині дві зарплати, а сама дружина —

дві з половиною (дві з лікарні й половину з дитбудинку).

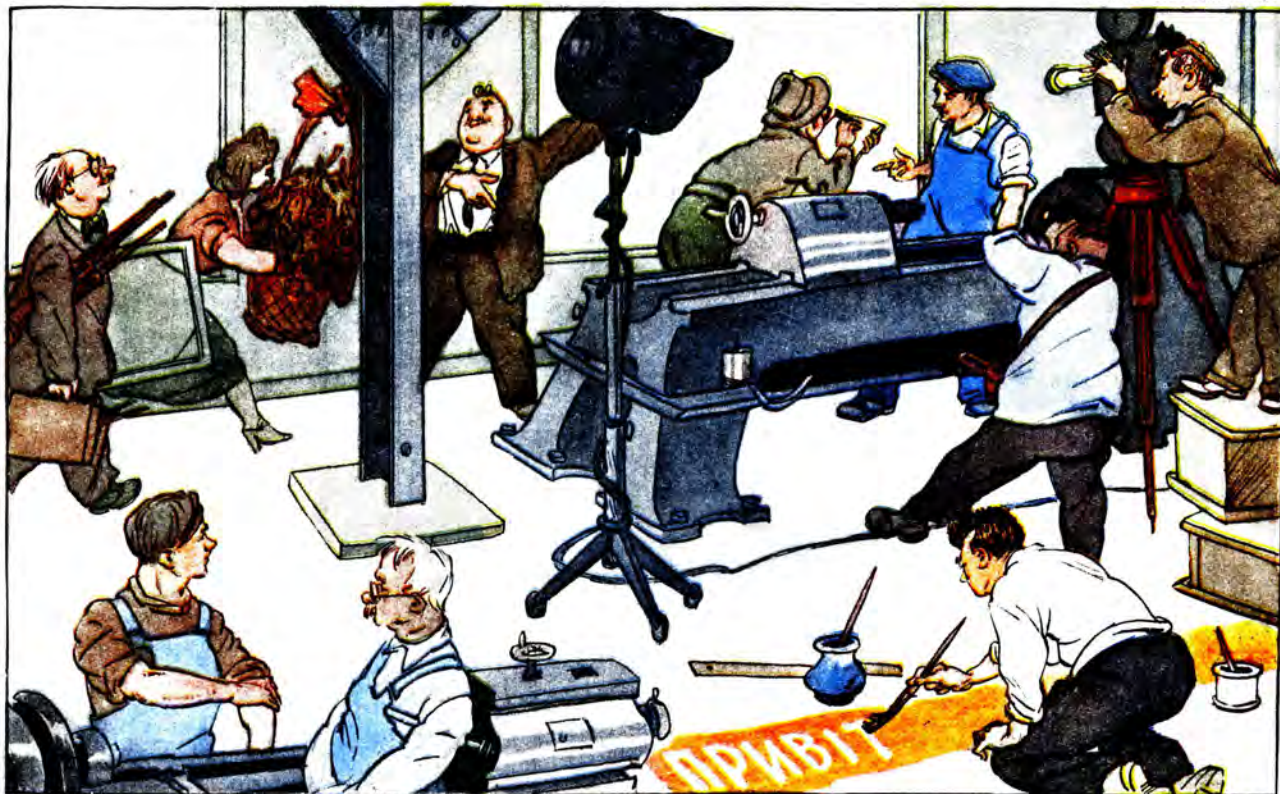
Як це не дивно, грішна любов Тетяни Петрівни Руцької до таких легких заробітків не викликає ніякої реакції з боку двох шановних у Комишівському районі (Запорізька область) завів: райвідділу охорони здоров'я — Гарбера та райфінвідділу — Касьяна.

ТОНКА НАТУРА

Мал. А. ТУРОВСЬКОГО

— Навіщо це він удень вікно завішує?
— Не може дивитися, як добро гине.

— Цілий день не дають працювати чоловікові. Вітають, поздоровляють, знімають...
— Ще б пак! Він же на одній операції зекономив 27 секунд!

ЯН ПО СПИСАНОМУ...

Добре йдуть діла Никанора Михайловича Молоткова! А найліпше йдуть діла землеробські.

Любов до землеробства, особливо до його дарів — зернових, технічних, баштанних і городніх — домінує над усіма іншими симпатіями і антипатіями цього керівника «Облгирничобудпромспілки» з Дніпропетровська. Одержавши під своє начало п'ятнадцять артілей, які випаляють цеглу та черепицю, формують шлакоблоки, добувають білу глину і в'яжуть вішники, Никанор Михайлович негайно скерував усі свої кипучі сили на створення шістнадцятої артілі — сільськогосподарської. І створив таку. А створивши, почав, як вітер-суховій, облаштовувати сто п'ятдесят гектарів чорнозему, відведених для цієї «підсобної артілі».

Скільки він поцупив звідти борошна, картоплі, кавунів і іншого добра — це ніде не записано. Навпаки, все це списано без страху й сорому.

Коли Никанору Михайловичу набридає списувати, він вдається до другої — не менш тонкої операції — до виписування.

За його вказівкою друкарці Портній якось було виписано шість центнерів сіна.

— Що за чудасія?— питали одне одного люди.— Коли це у нашої друкарки завелися воли та корови?

Ніколи не заводилися. І це добре, бо якби й завелися, то від такого корму ті воли та корови усі поздохали б, через те, що Портня ніякого сіна не бачила. Вона тільки в накладній розписалася. А сіно — на базар зашуміло.

Паралельно зі списуванням та виписуванням, Никанор Михайлович займається (це, правда, рідко) ще й розписуванням.

По його невластивому хотінню найдосвідченіші майстри артілі «Рембуд» торік розписали йому квартиру.

— Шість тисяч карбованців пішло...— похвалився після закінчення робіт голова артілі Мойсеев.— Труднуватو буде розплачуватись...

Але Никанор Михайлович розрачувався дуже легко. Він, ляснувши Мойсеева по плечу, пробавив заспокоїливо:

— Ну-ну, не будь скупердяюго. Ми — свої люди — розквітаємось... І вартість ремонту було списано на «рахунок» збитків артілі.

Списування, як засіб обкрадання держави, Никанор Михайлович довів до найвищих форм досконалості. Лише за минулий рік у системі «Гирничобудпромспілки» було списано бракованої продукції на півмільйона карбованців.

І нікого це не вразило, нікого не здивувало, бо по «дебетах» і «кредитах» все було проведено так тонко і вміло, що — куди твоє діло! Тут уже треба віддати належне головбухові Гінзбургові. Цей

віртуоз уміє проводити такі бухгалтерські викрутаси, від яких у найбувалішого ревізора голова замакітриться. Цей хоч кого проведе!..

Було, наприклад, таке.

Шахраї з артілі «Хімпром» переказали на рахунок «Гирничобудпромспілки» 6 тисяч карбованців нібито на покриття старої дебіторської заборгованості. Цю операцію Гінзбург «провів» за всіма правилами бухгалтерії. А потім разом з Молотковим відпустив провідсвітам продукцію (точно на переказану суму), її продали її на ринку — і в учасників операції в гаманцях поважчало.

Ні, не даремно хапуги величають Молоткова «папашею!» Прокравшись під його началом, вони бізнес-куди зникають, мов кризь землю провалюються — з абсолютно сухими репутаціями.

Якось було виявлено, що начальник постачання Кіпніс і начальник шлакоблочного цеху Рутус гребонули в артілі «Будмонтаж» 9 тисяч карбованців.

Викликав Никанор Михайлович цих лицарів, побурчав на них і ткнув їм у загребущі лапи по цибулі: «Звільнений за власним бажанням».

І ніякого тобі шуму. Тихо, гладко, рівно йдуть діла Никанора Михайловича. Словом, йдуть, як по списаному.

м. Дніпропетровськ.

Ів. ФЕДОРОВ.

ФУТБОЛ І КОРОМИСЛО

ЩЕ В 1950 році молодь села Коронець (на Тернопільщині) зібралася на суботник, щоб побудувати спортивний майданчик. Облюбували рівну, зарослу бур'янами ділянку поблизу парку:

— Отут гратимемо в футбол, отут розчистимо волейбольний майданчик. Он там поставимо брусок, он там — турник...

— Я вас так турну з того турника, що й ноги задерете! Я вам покажу футбол, — пролунав грізний голос. І юнаки побачили дебелу молодцю, яка мчала до них з квартири голови виконкому райради Воробйова з замашним коромислом у руках.

Побачивши озброєну головку, спортсмени накивали п'ятами. Побоюючись, що озброєна коромислом жінка має у резерві самого Воробйова з лущеною, футболисти з криком «фіз-культ-каравул!» теж покинули поле бою.

— Ач, розбіглися, кляті бекі, — торжествувала головка, — а то я б не одного бекнула коромислом.

І от замість спорту, що так і досі не розквітнув у Коронецькому районі, на місці спортмайданчика розквітли капуста, морква, огірки тощо...

Отак коромисло футболу переогло!

Несподіванка

Коли американцям говорять, що вони спадкоємці фашистів, американці придуркувато посміхаються і кажуть, що вони... «демократи». Коли їм довести на тисячах фактів, що вони мерзенті расисти, американці витріщають очі і дуже дивуються: «Це хто? Ми? Демократи?». Коли вони по-звірячому вбивають, троять, катують героїчних корейців, підтримуючи одночасно доларами своїх європей-

ських холоуів і запроданців, убивають в'єтнамський і малайський народи,— вони знову белькочуть про «демократію». Коли вони перетворюють нещасну, безсовісно пограбовану ними Західну Європу на суцільний арсенал, прирікаючи тим самим на загибель десятки мільйонів простих, хороших, порядних людей,— вони й тут дивуються, і тут удають із себе невинних і — очевидно — й тут говорять про «демократію»...

І вже зовсім не можуть отямитись від подиву, чому це в цілому світі, такому безмежно широкому, зростає, підноситься і день у день міцніше небувала в історії хвиля ненависті до них, презирства, гніву.

Хамство і нетактовність нової «раси панів» сполучаються з незрозумілою для середнього європейця дурістю. Коли йдеться про те, щоб напхати кишені першими-ліпшими доларами, то нема такого ідіотизму, нема такого блюзнірства, до якого б вони не вдавалися.

Здавалося б, наприклад, що коли вони вважають негрів за бидло, то цього не слід рекламувати і тим самим збільшувати ненависть, яку почувають до Америки чорні люди інших континентів, у першу чергу — Африки. Але цих дурних нелюдів засліплює жадоба наживи.

Подивіться на оголошення, вміщене в газеті «Нью-Йоркер»... Його зміст полягає в тому, що туристське бюро «Південно-африкан-

ський турист» обіцяє заможним американцям спокусливі, екзотичні враження і насолоди у Південній Африці. Мандрівки, як кажуть, учать; отже, ми не маємо сумніву, що зображена на цьому малюнку пара веселих ідіотів повернеться до своєї «демократичної» вітчизни в цілковитому захопленні і з найчудеснішими спогадами — між іншим про те, яким галопом вони мчали на рикші. На думку тієї веселої пари ідіотів, негри для того й народжуються і для того й живуть, щоб зробити приємним життя доларових «демократів». Цей показний негр у повній парадній формі ритуального костюма — то їхній невірлик, їхня в'ючна тварина, вбрана для більшої втіхи щасливих туристів у блазеньський, маскарадний одяг...

Одне слово — «демократи», «демократи» і ще раз «демократи».

Перші, заголовні слова ганебного документа, яким є це оголошення, звучать так: «Сап-райс еуейтс ю ін Саут Африка, цебто «Несподіванка жде вас у Південній Африці»... Боюсь, власне, не стільки боюся, скільки передбачаю, що ця несподіванка може незабаром стати не надто приємною для пасажирів екзотичного поїзда... Бо коли такий негр розженеться та стукне «колiсницею» об землю, та ще підніме туристів на оті чудернацькі роги,— ну, тоді, як кажуть, капут!..

(«ШПИЛЬКИ». Варшава.)

СТОКГОЛЬМСЬКИЙ МАСКХАЛАТ або ШВЕДСЬКИЙ НЕЙТРАЛІТЕТ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

з одного боку

і

з другого боку.

Апетит проходить під час їди

СКАЗАВ І — НЕ ЗВ'ЯЗАВ

ВСЕМ ОРГАНІЗАЦІЯМ
І УЧРЕДЖЕННЯМ
г. ПРОСКУРОВА

Прошу Вашого указання лицам выделенных на получение почты для Вашей организации, учреждения, о том, что при поступлении дополнительных писем выкупать их, так как в этих письмах могут быть жалобы трудящихся, которые вследствие отката в приеме дополнительных писем могут остаться без ответа.

Начальник Проскуровской
горкопторы министерства связи
старший инспектор связи

(ПУШКИН)

Основна думка, яка проходить тут червоною ниткою, правильна: доплатні листи, звичайно, треба викупати. І не тільки в Проскурові.

Але дивує, що ця нитка — така заплутана. Невже начальник міської контори зв'язку старший інспектор зв'язку т. Пушкін Тихін Захарович не знає, що крім поштового зв'язку існує на світі ще й зв'язок між словами?!

Євген БАНДУРЕНКО

БДЖОЛИНА СКАРГА

(БАЙКА)

Хоча і вислуживсь Ведмідь у завін,
Але, як завін,
Себе не показав,
Бо більш, ніж про службові справи,
Про власні інтереси дбає.
Завжди і скрізь, де мав лиш змогу,
Він лапу запускать любив:
Медом із пасіки, рибку із ставів
Тяг без кінця в свою берлогу.
Примітили усе те бджоли
Та й загули, обурені укрвай:
— Стривай же, брат, стривай!
Сховать кінці у воду не дозволим!
Ми викриєм тебе! — сказали
І Леву скаргу написали.
Та Лев, як червоний товариш,
Ніжних скарг ніколи не читав.
Лис, помічник, йому доповідав,
А він високі вказівки давав лиш.
Не вдарне він і тут у грязь лицем,
А ткнув у скаргу олівцем
І запитав:
— З якого гаю?
— Та з того, де Ведмідь, — одвітив Лис.
— То хай Ведмідь і розглядає! —
І розчерком одним навсікіс
Лев внів резолюцію сердиту:
«Розглянути і заходів ужити».
Аж лист в гаю посилався з дерев —
Такий Ведмідь підняв там рев:
— Ну, я ж вам покажу! Тут заходів вживу я!
Не випадково ж Лев,
Сам Лев мені їх ажити пропонує!..

Мораль?
Я такє бувасє це, на жаль!

СВАТАННЯ НА ЧУГУВЦІНІ

Ох, і полюбили ж керівники Чугуївського району (Харківщини) голову правління колгоспу «Перемога» Степана Тимофійовича Мороза! А за що? Чи то за те, що артиль, де хазяйнував Мороз, не виконала плану по врожайності, чи за те, що у полі загинуло багато хліба й картоплі? Досі це лишається таємницею. Та як би там не було, любов своє взяла: на звітно-виборних зборах голова виконкому райради т. Масляник знову гаряче реко-

мендував Степана Тимофійовича на голову правління. Але голос голови, як краплина, потонув у морі голосів колгоспників, які дружно прокатили Мороза на вороних.

Посумували керівники району, порадилися та й повезли свого улюбленця в колгосп імені Леніна. І засватали там.

Стара приказка гласить: «Сватам перша чарка і перша палка».

У подібних випадках краще починати з палки.

В ОДНОПЕРЧАН ЗЛОЧИН І КАРА

Голова правління Красноармійської райспоживспілки Лапшов і головний бухгалтер Натрус з усієї бухгалтерської термінології найбільше люблять слово «списати».

У фейлетоні «Злочин і кара», надрукованому в газеті «Соціалістический Донбасс» (м. Сталіно), розповідається, що нарobili Лапшов і Натрус з допомогою цього слова. Автор фейлетона І. Жильцов пише:

«Замостили, наприклад, невеличку смужку землі біля складів, а списали на це 39 тисяч крб. І документи сфабрикували, що пішло на «будівництво» 168 кубометрів каменю, 14 тонн цементу, 2 тисячі штук цегли, 40 квадратних метрів скла і... півтора пуда замазки».

Он як замазали очі! Із скла бруківку мостили! На «реконструкцію» складів так само по-шахрайському списали 44 тисячі крб., на будівництво підвалу — 13 тисяч крб. Списали на ремонт двох автомашин 15 тисяч крб. А ті машини — одна ледве дше, а друга без мотора стоїть. Збудували шлакобетонну огорожу довжиною 110 метрів, вартість 25 тисяч крб. Але це тільки на папері так нагороджено, а насправді огорожі нема.

Під крильцем Лапшова і Натруса притулюлося чимало злодіїв. Експедитор Мокшанський поупив тюк матерії, а сказав, що загубив. Допомогли йому викрутитись: заплатили за ту матерію 6.563 крб. кооперативних грошей.

«У завідуючого продуктовою базою Хоменка, — пишеться у фейлетоні, — виставили 123 пляшок горілки та вина. Де ж вони ділись? Усі знають, що Лапшов щоденно пиачить на баб. От

же, горілка та вино були розпиті. Але навіщо писати «розпиті», коли можна написати «розбиті»? Так і зробили».

Гавриленко та Голик завідують овочевими перевалками райспоживспілки. У них «всолилося» 28 тонн огірків, помідорів і капуста. Списали! А Гавриленко на радощах купив зразу аж два будинки — собі і зятєві. Завів хазяйствечко і завбазою Хоменко. Та й голова правління райспоживспілки Лапшов не журиться: три сім'ї утримує і, байдуже, витримує.

— Ну, вже ж і дісталосє шахраям та злодіям! — скаже читач.

Дісталосє... У фейлетоні про це розповідається так.

«— Ну що ж ми з вами будемо робити? — сказав голова облспоживспілки Руденко Олекса Онисимович. — Що ж це таке? Га? Сильки разів вам указували? І торки, і позаторки... Аджє так і до суду дійти може... Сорому не оберешся...»

— Звичайно, справа неприємна, — підтримала голову заввідділом кадрів Анастасія Олександрівна Уварова. — Але повідомляти слідчим органам — це вже за надто. Так ми всі кадри розгубимо. Я думаю, що треба підійти до питання яюсь інакше».

І підійшли. Олекса Онисимович сказав Лапшову і Натрусу:

«Оголошуємо вам догану. Відчайте це. Перебудуйтеся на ходу. А тим своїм роззявам, які з овочами... дайте їм розраунок. Нехай ідуць на всі чотири боки!»

У фейлетоні робиться правильний висновок, що в Красноармійській райспоживспілці засіли не роззяви, а шахраї. Справжні роззяви сидять в облспоживспілці.

Х Р А М

Мисько Безклубий добре пам'ятав, що завтра в Кудрявцях храм. Аякже! Він завжди храмував у кума Петра Загайка, відколи вони покумались. А це вже буде років так з двадцять, не менше.

Мисько прицмокнув язиком, згадавши, які смачні страви він їв щороку у кума на храмі. Ба, не щороку: торік він пролежав дома хворий. Але вже цього року Мисько похрамує і за минулий! Ось тільки — як бригадиріві сказати, що він у п'ятницю не вийде на роботу? Усі люди працюють, а він — до кума... Ні, ліпше він уже що-небудь збреше. Скаже, що корова захворіла або свиня об'їлася... Гм... А як бригадир прийде ветеринара? Може... може, самому захворіти? Так він лікаря пришле.

Уже недалеко від села Мисько таки надумав, що робити. Заклав у рот палець, помацав зуби і аж засміявся. Ловко ж проведе він і бригадира, і всіх! Дістав з кишені хустину, в яку жінка зав'язувала обід, скинув кашкетка і підв'язав شوку. Хай тепер бригадир скаже що-небудь проти! Тутешній лікар зубів не лікує, треба йти в Кудрявці. Ось і вся розмова...

Бригадира Мисько зустрів біля контори. Охкаючи та раз по раз хапаючись за شوку, розповів йому про свою біду і сказав, що завтра піде до зубного лікаря.

— Хай повириває їх, та не буду ммучитись! — промовив він, заїкаючись.

Бригадир виявився досить співчутливою людиною. У нього самого не раз боліли зуби, і він знав, що то за лихо.

— Можете їхати, — сказав він. — Кудрявцівський лікар вилікує...

Додому Мисько пішов у веселому настрої, але на порозі раптом спіткнувся: «А жінка як? На храм вона не піде, бо ж ланкова. Ще день-два — і закінчать збирати буряки. А сказати, що він один піде, то хто ще знає, що вона відповість».

Пошкріб Мисько потилицю, подумав, подумав і вирішив якусь обдурити й жінку.

Цілий вечір ходив по хаті, стогнав, просив, щоб жінка то проса нагріла, то житніх висівок. Загорнувши їх у хустину, прикладав до щок, удавав, що ніби легшає, потім знову він не своїм голосом. Ліг спати, поклавши на подушку кілограмів зо три гарячих висівок.

Прокинувся вранці від кашлю. Хустина розв'язалася, і в ніс набігло повно висівок. Глянув у дзеркало і ойкнув: був увесь у висівках, ніби шур у борошні.

Мисько застогнав. Так, стогнучи, побрився, одягнув вишивану сорочку, святковий піджак і штани. Щоб швидше сезнути з жінчиних очей, відмовився навіть від сніданку.

— Де там! — сказав, — тут крутить так, що світа не бачу, а вона — їсти...

— Ти ж куди ото з голою щокую? — зупинила вже у двірях жінка. — Хочеш ще гірше застудити? Візьми ось мою пухову хустину, та дивись, обережно, не забрудни, бо це ж не ганчірка якась...

— Отаке! Хто у двір, а чорт у калатало... Що ж я, ногу нею обв'язу, чи що? — буркнув Мисько, старанно закутуючись у жінчину гордість — білосніжну з козячого пуху хустину.

Пішов навпростець, стежкою через кладовище — щоб скоріше вийти з села.

У полі Мисько відчув себе вільніше. Дорога вузька, польова — нею мало хто ходить і ніхто не їздить. Усього дванадцять кілометрів — через дві години буде в Кудрявцях.

Думав, як то його зустріне кум Петро. Правда, він не запрошував Миська, хоч вони з місяць тому й бачились на базарі, але ж храм на те й придумали люди, щоб ходити в гості.

Повівав свіжий вітерець. Далеко на об-

рії чорними горами стояли хмари. Мисько оглянув небо — ні, дощу не буде, вітер розжене їх. Весело йдеться Миськові! Ось і могила ліворуч, а ось глибокий яр. Звідси на горбок, а там уже й Кудрявці видно. Мисько зняв з щок пухову хустину і, туго згорнувши її, сховав у кишеню.

Ось уже й Кудрявці. Ось і кумове подвір'я. Двері в сніні відчинено, значить, господарі вдома. Він увійшов у хату й, навіть не роздивившись добре, промовив:

— Слава Ісусу! З святом будьте здорові! З храмом! — і розмашисто перехрестився.

— Добрий де... Ги-ги-ги! — засміялася Петрова донька Любця, бо тільки вона одна й була в хаті. — Ой, дядьку! Хі-хі-хі! Ой, не могу! Та ж ви, дядьку, перехрестились на Мічуріна!

Мисько протер очі і глянув у куток. Справді, там, де ще позаторік висів святий Миколай-чудотворець, тепер у новій рамці посміхався... Мічурін.

Мисько прикусив язика й суворо запитав Любцю:

— А батько з матір'ю де?

— Поїхали до Львова на екскурсію і в театр. Наш колгосп уже всі роботи закінчив.

Йому здалося, що цього разу зуби й справді заболіли. Він постояв кілька хвилин, подумав і попрощався.

— Скажеш батькові, що я був. Приходив до лікаря зуби рвати, та й до вас завітав.

Не встиг Мисько вийти з Кудрявців, як упали перші великі краплі дощу. За ними враз посипались тисячі інших, таких же великих і холодних. Щоб не змокнути, він став під острішок чиеїсь хати. Обтирав глину святковим піджаком, обтріпував його і знову обтирав, бо холодний дощ притискав до стіни. Кругом появились калюжі, а вздовж вулиці біг струмок. На хвилину Мисько замислився: якою дорогою йти? Моцною було кілометрів п'ятнадцять, а то й більше, а польовою ближче. Пішов польовою. Черевки швидко поважчали, і він чув, як між пальцями чвиркала вода. Було холодно і хотілося їсти. Лаяв і себе, і бригадира, і жінку.

— Недотепи нещасні, не могли розібратися, хвора людина чи ні!

Дійшов до яру і зупинився. Внизу шуміла каламутна річка, несучи на собі сміття, соломку, сухий бур'ян. Вертатися назад було далеко. Мисько підійшов аж до самої води, попробував пальцем. Холодна. Аж ріже!

Повільно, грузнучи в розкислій ріллі, пішов уздовж яру, сподіваючись знайти вузьке місце. Йшов довго, зупинився, вимірив оком, чи перескочить. Нарешті, знайшов таке місце. Правда, і тут було широченько, але що мав робити? І так уже далеко протелепав від дороги.

Набрав розгону і скочив, та не втримався і впав навзник у каламутну воду. Якусь хвилинку з води стирчали самі лише черевки. Потім і черевки зникли, а натомість з'явилася на поверхні голова, а вже тоді і весь Мисько. Він виліз на берег, одплювався, обтер мокрими долоньями грязюку з обличчя, з голови. Глянув на свій костюм, на вишивану сорочку, на воду. Його кашкет, відпливши уже далеченько, чогось крутився серед потоку.

У кишенях було повно води. Всунув руку в одну, намацав щось, витяг. То була жінчина хустина з козячого пуху.

Мисько сумно-сумно подивився на Кудрявці і застогнав. Потім блиснув очима, люто зашипів:

— Ось тобі храм, ледацюго! На, на, на!

Його задерев'янілі пальці ледве склалися у дві великі дулі, які він тикав собі під ніс.

м. Львів.

ШАНОВНИЙ ГОЛОВОРІЗ

Після закінчення війни німець Євген Долман, один з найвірніших поплічників Гімлера, щоб уникнути кари за свої злочини, утік у Францію. Недавно він повернувся у Західну Німеччину. Його уїняли і «жорстоко» покарали: бідолашного Долмана засудили до... двомісячного тюремного ув'язнення. Суд обвинуватив Долмана в тому, що він користувався фальшивим паспортом. За вчинені ним воєнні злочини ніхто і не згадав.

Та Долман, мабуть, і двох місяців не сидітиме. Таких, як він, у Західній Німеччині не знають, де й посадити: висококваліфіковані головорізи там нині у великій пошані.

ЩОБ НЕ ПРОПАДАЛИ ТАЛАНТИ...

Джо Лосман, голова американської комісії по звільненню в'язнів «на слово», недавно звернувся в міністерство оборони США з пропозицією завербувати до армії 400.000 молодих людей, які потрапили в тюрму за кримінальні злочини.

Можна з певністю сказати, що міністерство не відмовить йому.

Адже звільнені «на слово» злодюги, убивці та розбійники почуватимуть себе в американській армії, як у рідній стихії.

НА СВОЄМУ МІСЦІ

Мусьє Роланд Десоляр — людина з дуже барвистим минулим. Наведемо кілька фактів з його біографії.

У 1940 році він сидів у тюрмі за крадіжку, в 1945 — був відданий до суду за співробітництво з гітлерівцями, в 1949 — знов сидів у тюрмі за крадіжку, в 1950 році — судився за фінансові махінації, в 1951 — був ув'язнений за обман, в 1952 — відсидів п'ять місяців за побиття шофера таксі.

Нині цей мусьє — секретар товариства франко-американської дружби, організованого за планом Маршалла.

Цій посаді він, звичайно, цілком відповідає. Саме таке падо й гідне очолювати дружбу між проамериканською наводочкою і гангстерами з-за океану в окупованій Франції.

ЗВИЧКА — ДРУГА НАТУРА

У Польщі викрито декілька шпигунсько-диверсійних груп, учасниками й керівниками яких були ксьонди. Ці групи перебували на платній службі в американській розвідці.

(З газет).

Мал. БЕ-ША

— Бог з вами, святий отче! Ви не тим благословляєте, хрест ось де!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ТУРЕЦЬКІ ЗАБІЯКИ

Довго вони зберігали сплячку.
 Руські їм снилися — і недарма...
 Раптом на них агресивну сверблячку
 Наслав генерал-чума.

— Лицарі, встати! Пройтись парадом! —
 Крикнув маньяк (ух, сверблячка яка!).
 Крутиться він і зивається гадом,
 Мов осідлав їнака.

— Хто це судьбі нас віддав на поталу? —
 Другий гукнув підмальований туз.
 — Ми протаранимо аж до Уралу
 Радянський Союз!..

Ми їм покажемо! — Біга, чухмариться,
 Зловить блоху він і випустить враз.

Башибузуку в очах яничариться,
 Дух забива йому сказ.

Так забіяка цей, мало-помалу,
 Ронів з чотири як буде ще жить,—
 Відстань оту з Анкари до Уралу
 В спальні у себе, гляди, й пробіжить.

Всі яничари бігали скоро,
 Добре виходив у них і заплив...
 Бігати вчив їх колись ще Суворов,
 Плавати їх запорожець учив.

Слухайте, турки, которі хворі
 На вашінгтонську сверблячку,— вам
 Краще самим остудитись в Босфорі,—
 Діла й без вас вистачає нам!

Три родини ГАРБУЗОВИХ

Ходив, ходив Гарбуз по городу, аж нудно йому стало. І вирішив податися в мандри. Завітав і до Нової Каховки. Зазирнув в одну установу, в другу і не витримав, гукнув:

«Ой, чи живі, чи здорові всі родичі Гарбузові?»

На великий подив старого Гарбуза, на його голос озвалосся кільканадцять чоловік. Особливо дружно відповіли з житлово-комунального відділу Дніпробуду. Дужче всіх гукнув бригадир жерстяників Григорій Мойсейович Гурвич:

— Живі і здорові, дорогий наш родичу! І почуваємо себе чудово! Я з сином Михайлом працюю в одній майстерні, в одній бригаді, маємо щомісяця по дві тисячі карбованців кожний. Непогано біля нас і Вадимові — синові Миколи Костянтиновича Туника.

— Це ж хто такий? — здивувався Гарбуз. — Щось я не пригадую такого родича.

— Та це ж наш начальник — завідувачий ремонтною конторою. Золота людина! Він наші наряди затверджує до сплати.

Упевнившись, що тут добре рука руку мие, Гарбуз спокійно попрямував далі. Проте, зустрівши по дорозі бухгалтера ремконтори Литвинова, вирішив, на всякий випадок, низько йому вклонитися.

— Ви вже там, будь ласка, не дуже турбуйте моїх родичів.

— Та що ви, шановний Гарбузе! Не хвилюйтесь! — заспокоїв його бухгалтер. — Вони такі, що викрутаються. Подивіться! — І бухгалтер Литвинов показав Гарбузові наряд № 394, в якому було нашкрябано:

Перетягування сіток на 112 ліжках — 128 крб. 80 коп.

Виправлення рам сіток на 112 ліжках — 255 крб. 36 коп.

Фарбування 112 ліжок з очисткою від іржі — 483 крб. 84 коп.

І так далі, і так далі... За цим нарядом виходило, що всі 112 ліжок вимагали одного і того ж ремонту. За такої системи не важко було синові бригадира Гурвича «заробити» в грудні 2.737 крб., в тому числі 1.059 крб. на ремонті ліжок.

Зрадив Гарбуз, що його родичі з ремонтної контори такі спритні, і пішов шукати нових. Знайшов він їх у домоуправлінні, того ж таки житлово-комунального відділу. То була сім'я Андрієвських. Він працює в домоуправлінні комірником, вона — тобто його дружина — касиром, а їх ненька старенька — завідує банею, а за одною і касир. Гарбуз з'явився саме в той момент, коли звітували касири.

— Прийми, Женю, п'ятнадцять карбованців. Я гадаю, що досить?

— Я теж, мамо, думаю, що досить.

Це дома. Потім дочка звітувала в домоуправлінні.

— Мама в бані виручила аж 15 карбованців!

Розглядаючи звіт домоуправління за 1952 рік, у житлово-комунальному відділі з сумом констатували:

— Надійшло від бані за рік 3.678 крб., а утримання її забрало десятки тисяч.

— Ого! — висловив своє задоволення старий Гарбуз і пішов собі далі, весело наспівуючи:

«Будьте живі і здорові всі родичі Гарбузові...»

м. Нова Каховка.

Т. ЯКОВЕНКО.

— Знаю, прекрасно знаю, що головбух — шахрай, завгосп — пройдовіт, заступник — хапуга... А мене критикують, що я своїх кадрів не знаю!..

Перечниця

ЛАМПОЧКИ ЧЕРВОНІЮТЬ

КОЖНОГО вечора, коли в електролампочках ледь-ледь починає блищати світло, мешканці станції Вовчяєрська та околиць вулиць м. Верхнього (Лисичанський район на Ворошиловградщині), щоб не світити очима, «включають» хто що може: свічку, газову лампу, ліхтар.

Тільки раз на тиждень можуть тут порозкошувати з електрикою — у неділю. Але не розкошують. Світить вона тільки вдень, коли на небі сяє сонце.

Три роки обіцяє завідувачий міськкомунгоспом т. Качак наблизити електрику до околиць і до станції. Обіцяє, та не наближає. А вже три роки справно стягає з людей плату за мертві електролампочки, які ледь-ледь червоніють, очевидно, від сорому за пустопорожні обіцянки т. Качака.

ПОГАНА ЧУТНІСТЬ

— **ЗДОРОВІ** були?

— Чії воли?

— Кого повели?

— Підвели?

— Коли?

— Алло!

— Та це не село... Це МТС!

Отакі приблизно розмови доводяться чути по телефону, встановленому в Залісецькій МТС (Дунаєвського району, Кам'янець-Подільської області). Не думайте, що співрозмовники — просто веселі жартівники.

Якраз, навпаки. Історія ця зовсім невесела. Справа в тому, що МТС підключена до лінії, на якій встановлено ще 8 (вісім!) телефонів інших абонентів. МТС, таким чином, фактично позбавлена телефонного зв'язку з своїми тракторними бригадами, з колгоспами, з місцевими організаціями. Немає тут і радіозв'язку.

Не раз і не два зверталися керівники МТС до районних і обласних зв'язківців по допомогу. Не чуєть там голосу МТС! Звертались і до уповноваженого Міністерства зв'язку СРСР по Українській РСР. Не чуєть!

Воно й не дивно. Чутність погана!

НЕЗАВИДНІ КАРТИНИ

НЕ ЧАСТО дивляться кінофільми колгоспники Павлинки, Василівки і Шаманівки. А коли вже завідувач райвідділу кінофікації Слюсаренко і надішло сюди кінопересувка, то вона рідко буває справною. І от замість того, щоб крутити фільм, кіномеханік Ватан сам крутиться то біля апарата, то біля движка. А потім оголошує глядачам, щоб приходили завтра, бо сьогодні, мовляв, демонструвати картину не може.

І заварюється справжня каша: механік картину не пускає, і механіка з клубу не випускають, — гуртом допомагають йому запустити движок. Так вечір непомітно і пролітає...

Отакі картини можна бачити в селах Іванівського району на Одешині. Дуже незavidні.

Мал. БЕ-ША

— Знову «Антон Іванович сердиться»?

— А що ж йому робити! Нових же кінокомедій немає.

КОМУ ПОВЕЗЕ?

Директор Молочанського обозного заводу т. Перков конкурує з т. Ларкіним — директором Кам'янець-Подільського обозного заводу.

Перков вживає всіх заходів, щоб тачанки, випущені заводом, почали ламатися не пізніше, як через тиждень їзди на них. Що він уже домогся цього, можуть підтвердити колгоспники артілі ім. Жданова, Петропавлівського району, Дніпропетровської області, які неочачно купили молочанську тачанку.

Ларкін з усіх сил намагається перекрити цей рекорд. І він, здається, таки вибирається на перше місце. Принаймні, 50 возів, приданих колгоспами Волочиського району, розсипалися вже на третій-четвертий день користування ними.

Бракороби продовжують конкурувати.

Час покаже, кому з двох директорів повезе і хто з них далі поїде...

НА ХИТКІЙ ОСНОВІ

Одержав Дніпропетровський завод ім. Петровського з Пирятина вагон меблів.

Вивантажив. Поставив їх.

А вони, капосні, стояти не хочуть.

Столи — хитаються.

Стільці хитаються.

Книжкові шафи не мають стекол і також ледве на ніжках тримаються.

Все, що виробляє Пирятинська меблева фабрика, рипить, хитається і спокійно не може стояти.

Один тільки директор фабрики т. Рябокін стоїть непохитно, як скеля, на своїх бракоробських позиціях.

Загублену круглу печатку Гайсинської районної Ради добровільного спортивного товариства „Колгоспник“ вважати недійсною.

Загублену печатку з написом по колу „Сельхозартель ім. Леніна, Богдановського сільсовета, Павлоградського району, Дніпропетровської області“ і з зображенням в центрі трактора вважати недійсною.

Загублену круглу печатку житлово комунального відділу робітничого селища ім. Кудбишева вважати недійсною.

Загублену печатку Пальчиківської сільської Ради депутатів трудящих вважати за недійсну.

Загублену круглу печатку Корсунь - Шевченківського міського споживчого товариства вважати недійсною. Правління МСТ.

Загублену круглу печатку колгоспу ім. Ватутіна с. Розсохи, Деражнянського району, вважати недійсною.

Загублену печатку та штамп, які належали Благодатнянській семирічній школі, вважати недійсними.

Загублену круглу печатку Яришівської райспоживспілки вважати недійсною. Правління райспоживспілки.

ЗАГУБЛЕНУ трикутну печатку Новобузької райполклініки вважати недійсною.

Загублену гербову круглу печатку Самгородського районного бюро відділу запису актів громадянського стану (ЗАГС) вважати недійсною.

Що печаткою та підписом стверджується.

Перець

ІШОВ ЧОЛОВІК ЧЕРЕЗ КОЛОДУ...

Директор Коростенського м'ясокомбінату Наумов Яків Федорович викликав до кабінету своїх помічників і сказав:

— Я запросив вас, друзі, щоб повідомити вам дуже неприємну новину: до нас приїхав ревізор.

Запанувала тиша. Почали всі самі себе мовчки ревізувати. Завідуюча їдальнею і пиріжковим цехом Бездітко Г. І. подумала, що їй більше не пирожитися, бо вона і собі на комбінаті чимало добувала і директора не забувала. Бухгалтери Гозман Ш. М. та Ліневич М. О. пригадували, скільки вони худоби прийняли без документального оформлення і що від того мали, і скільки директорів давали...

Тишу порушив Наумов.

— Чого похнюпились? — сказав він. — Поки ревізор буде копатися, ви придивляйтеся до нього і прицілюйтеся. А прицілюючись — ударимо...

Так і зробили. Прицілюлись, вдарили шинкою й ковбасою, і ревізор Київського міжобласного м'ясоотресту Бондар В. Г. від того несподіваного удару спочатку захитався й завагався, а потім взяв та й переписав акт ревізії, — з чорного зробив біле.

Хмару пронесло. Підморгнув Наумов своїм заппадливим помічникам і взявся за нові комбінації. Та незабаром знову попався на гарячому. Цього разу крім акта написали ще й наказ про зняття Наумова з роботи. Наумов хитро посміхнувся і сказав:

— Якийсь мудрець учив: коли тебе виженуть у двері, лізь у вікно.

І проліз. Тепер він сидить у кріслі директора Бердичівського м'ясокомбінату і так само спритно крутить і вертить, як і раніше.

Зовсім інше враження справила ревізія на директора Мелітопольського м'ясокомбінату Левченка Михайла Михайловича.

Комірник того м'ясокомбінату Сучков мав добрий апетит. У нього не вистачило на 9 тисяч карбованців ковбаси. Викликав його Левченко, грізно насупився і громовим голосом розпорядився:

— Ноги твоєї більше в коморі не буде! Будеш тепер мене знати! Будеш ти в мене... начальником цеху ширвжитку. Для твоєї широкої натури — дуже підходящий цех.

Завгосп м'ясокомбінату Гнелченко ночей не досипав та все про себе, та все про своїх родичів і друзів дбав. І розбазарив на 140 тисяч карбованців м'ясопродуктів. І його викликав Левченко перед свої грізні очі.

— Я тобі таке зроблю, — сказав він, — що ти до смерті не забудеш! Не сидіти тобі більше на посаді завгоспа. Посидиш ти в мене, голубчику... на посаді начальника ковбасного цеху.

Чи ж дивно, що, побачивши ревізора, Левченко важко зітхнув і сказав:

— Не трать, куме, сили — спускаюся на дно!

І тільки булькнув! Та й пішов попід водою аж до Києва... А в Києві йому кинули рятівне коло з ковбаси і він прибився до берега. Прибився, обсушився і сів у крісло директора Київського м'ясокомбінату...

...Пилипенко Пилип Васильович, працюючи директором Львівського м'ясокомбінату, злигався з шахраями Цимерманом і Гольденбергом. За це його було вигнано з роботи.

— Як ковбаса та чарка, то минеться сварка, — сказав Пилипенко. Сказав і як у око вліпив. Минулася «сварка». Попрошався Пилипенко зі Львовом і поздоровкався із Станіславом. Там він сів у крісло директора м'ясокомбінату.

Про Грибка Степана Антоновича кажуть, що він був на коні і під конем, у ступі і за ступою, бачив лози й верболози... Був колись Грибко директором Новоіванівського маслозаводу на Ізмаїльщині. Перелетів звідти на Херсонщину — зайняв посаду технолога на Каланчацькому маслозаводі. Звідси полетів у Казахську республіку, а потім знову повернувся у Каланчак і знову сів у тепле гніздо.

Працює тепер Грибко майстром і дуже майстерно випускає браковану продукцію, яку часто повертають заводові. Грибко від того не сумує, бо браковане мас-

ло ще майстерніше переробляє директор заводу Никитченко. Переробляє він його у звітах, які надсилає до «Укрголовмаслопрому». Він пише, що на заводі браку немає, а бувають лише «недоброки».

Коли директора Генієської міжрайонної контори «Заготскот» Залевського Олександра Івановича за надмірну любов до державної власності зняли з роботи, він не розгубився.

— Застряло мені м'ясо в зубах, — сказав Залевський, — перейду на масло.

І з допомогою поблажливих людей став директором Партизанського маслозаводу на Херсонщині. На заводі він довго дивився на старого шахраю комірника Трубіна, в якого не вистачало продукції на 40 тисяч карбованців, і все думав, що з ним робити. Поки Залевський думав, Трубін підняв вітрила і поплив у невідомому напрямі...

Як після всього розказаного не пригадати стару казочку? Казочку про того чоловіка, який ішов по колоді через воду; тільки став на колоду — бовть у воду! Викис, виліз, висох, став на колоду та й — бовть у воду! Викис, виліз... І так далі.

З кадрами у м'ясомолочній промисловості часто трапляються пригоди, дуже схожі на цю казочку.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
Л. ГРОХА.

Мал. С. САМУГА

— О, наш бригадир дисциплінований! Хоч як набереться, а на роботу добереться...

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Торік Ворошиловградське товариство для поширення політичних і наукових знань уклало з колгоспом ім. Ворошилова умову на читання 24 лекцій по 150 карбованців за кожну і одержало авансом 3.600 карбованців. Але прочитано було тільки 8 лекцій. Приблизно так само товариство провчило й інші колгоспи.

Тепер уже з усією відповідальністю можна сказати, що товариство поширило дуже невідгінні для нього знання: колгоспи добре знають, що з його керівниками небезпечно товаришувати. Дорогувати!

НЕЧАЄВ,
секретар парторганізації колгоспу.
Станично-Луганський район.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Приїдь, друже, в наші Заболотці, подивися, що роблять у районному парку культури хлопці-молодці. Гучна музика у парку лунає, та мало нас звеселяє. Бо грають там не музичні інструменти, а звичайні будівельні.

Під їхню музику ростуть-виростають дві будови чудові. Одна росте для голови виконкому райради т. Пронька, друга — для секретаря райкому партії т. Стороняка.

«То нічого,— думають вони,— що молодь райцентра лишиться без парку культури. Зате ми у своїх нових садибах в найжаркішу погоду матимемо прохолоду»...

Заглянь, Перче, до нашого парку. Нехай стане новоселам жарко!

Львівська область.

МОЛОДЬ РАЙЦЕНТРА.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Зареєструй, будь ласка, новий рекорд по шанзі, встановлений т. Петровим, директором магазину «Динамо» у Вінниці.

У жимі двома руками Петров ще в травні 1952 р. повністю «вижав» з нашого сільгосптехнікуму вартість шанги, яку ми замовили для своєї важкоатлетичної секції.

«Вижав» і держить наші гроші, а шанги так і не дає. То, каже, немає, то — ось-ось буде.

Цей рекорд річної тяганини з шангою, Перче, гідний того, щоб бути зареєстрованим на твоїх сторінках.

П. ОНИЩУК,
фізкерівник технікуму.

м. Іллінци, Вінницької області.

Ось давай розберемся: хто тут кому і ким доводиться? Ми знаємо, що Маджарін Іван Петрович — це лісничий Мукулчинського лісництва. А Маджарін Петро Іванович, хто буде? А це буде син Івана Петровича. Працює він у тому ж лісництві об'їзником.

Хто ж тоді Сорохманюк Петро Іванович? Це зять Маджаріна старшого. І його помічник по лісництву.

А третій Маджарін на ім'я Михайло. Це вже хто? Та це ж брат Івана Петровича! Обіймає він посаду об'їзника. В роботі дуже мало тямить.

Цікаво, хто ж тоді Яблончук Юрій? Та це ж зять Маджаріна Михайла. Цей обіймає посаду лісника.

Має Маджарін Іван Петрович ще чимало родичів. Поки що вони у лісництві не працюють. Та по всьому видно, що будуть працювати, бо лісничий всіма силами намагається звільнити з роботи тих, хто йому ні брат, ні син, ні сват.

Р. КРИВОРУЧКО.

м. Яремче, Станіславської області.

ДОРОГНИ ПЕРЧЕ!

Зв'яжись, будь ласка, з Дніпропетровською конторою «Сільелектро» і спитай, чи збираються керівники цієї контори колинебудь виконати свої договірні зобов'язання.

За договором контора повинна була ще у другому кварталі 1950 року закінчити роботи по електрифікації нашого колгоспу «Комунар». Ось уже настав другий квартал 1953 року, а електрики в колгоспі нема. За три роки «Сільелектро» спромоглося прокласти тільки електролінію та зробити часткову проводку в квартири колгоспників та в громадські приміщення.

От і вся електрифікація. А гроші, між іншим, «Сільелектро» в строк одержало сповна. Куди і на що воно їх витратило — це, як у пісні співають, — темна ніч... Тільки вітер гуде в проводах!

КАПУСТА, голова колгоспу,
ПАВЛЮК, бухгалтер.

Покровський район,
Дніпропетровської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У № 1 журналу ПЕРЕЦЬ було надруковано фейлетон «Старожитище дозволено» про бюрократичні порядки у Підгаєцькому відділенні Державного банку. Як повідомив редакцію керуючий Тернопільською обласною конторою Державного банку, керуючому Підгаєцьким відділенням Коржуківу В. Ф. оголошено догану.

★ У зв'язку з уміщенням у журналі № 2 фейлетона «Тепла сімейка». Управління в справах поліграфічної промисловості, видавництва і книжкової торгівлі при Раді Міністрів УРСР сповістило, що директор Чернігівської обласної друкарні Печуриця Г. О. знятий з роботи, а справу про його зловживання передано слідчим органам. Рішенням бюро Чернігівського обкому партії начальника облполіграфвидаву Цитльонка М. З. знято з роботи й виключено з партії. Секрета-

рев парторганізації друкарні Чаві М. А. оголошено сувору догану.

★ Після опублікування листа «Через такі ліни — пропаду навігні» (ПЕРЕЦЬ № 2) Херсонське обласне управління бавовництва повідомило, що за погане керівництво ремонтом тракторів та припущення браку директорів Дар'ївської МТС Дерначу оголошено сувору догану, головного інженера Сквородька знято з роботи, а механіка-контролера Копитіна віддано до суду.

ВІД РЕДАКЦІЇ

У фейлетоні «Дармоїди» («ПЕРЕЦЬ» № 20 за 1952 рік) привиде тов. Вепринської І. М. названо помилково. Цим редакція виправляє свою помилку.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Моштинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (258) (на українському мові). Підписано до друку 27.III. 1953 р. Папір 70x108/16=0.75 пап. арк., 2.05 друк. арк.

БФ 01908.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 955. Тираж 125.000 прим.

— Дозвольте для вас яку-небудь підлоту зробити.